

Το ίδιο το εγχείρημα αποτελεί πείραμα

> «Σώμα ξεβαμμένο μπλε» από την Πειραματική Σκηνή του ΘΟΚ

ΤΗΣ NONΑΣ ΜΟΛΕΣΚΗ

Αν κάποιος από τους θεατές της πρεμιέρας διερωτάται γιατί το «Σώμα ξεβαμμένο μπλε» ανεβαίνει στην Πειραματική Σκηνή, μάλλον η απάντηση είναι ότι το ίδιο το εγχείρημα αποτελεί πείραμα. Η περιγραφή του πειράματος: το κείμενο, οι στίχοι των τραγουδιών, η μουσική, η σκηνοθεσία, υπογράφονται από Κύπριους δημιουργούς, το έργο ανεβαίνει με δυνάμεις θιάσου πρόζας, το μιούζικαλ συγκρούεται με τη στερεότυπη αντίληψη για τα περιορισμένα θεματικά και υφολογικά όρια του μουσικοχορευτικού είδους. Για δύο λόγους επιδιώκω να παρακολουθώ τις πρώτες παραστάσεις των θεατρικών παραγωγών: πρώτον, από ανυπομονησία, δεύτερον, για να αισθανθώ την ανταπόκριση του κοινού στην πρώτη του συνάντηση με την παράσταση, χωρίς να υπάρχει ο προϊδεασμός από τις απόψεις που προλαβαίνουν να κυκλοφορήσουν. Αυτό που εισέπραξα στην πρεμιέρα ήταν η διάχυτη αίσθηση ικανοποίησης για την αίσια έκβαση του πειράματος, η αίσθηση περηφάνιας για το πρώτο κυπριακό μιούζικαλ που είναι πια γεγονός. (Ωσάν να μιλάμε για κάποιο από καιρό αναμενόμενο επιστημονικό επίτευγμα, ένα, π.χ., κυπριακής κατασκευής διαστημόπλοιο, με την εκτόξευση του οποίου οι «κατασκευαστές», αλλά και το κοινό ξεσπάνε σε χειροκροτήματα και αναφωνούν «Πετάει, πετάει!».)

Δεν ειρωνεύομαι, απλώς θέλω να δω την παράσταση χωρίς τα πιο πάνω συνοδευτικά. Το μιούζικαλ αποτελεί προϊόν στενής συνεργασίας ή, μάλλον, ταυτόχρονης δημιουργίας των τριών κύριων συντελεστών, του συνθέτη Δημήτρη Ζαβρού, του συγγραφέα κειμένου Στέργιου Μαυρίκη και του σκηνοθέτη Γιώργου Ροδοσθένους. Όμως η δουλειά του καθενός από τους τρεις είναι έργο ξεχωριστό και ως τέτοιο πρέπει να ιδωθεί. Ο Γιώργος Ροδοσθένους χρησιμοποιεί ως τίτλο του σημειώματός του στο πρόγραμμα της παράστασης την εξής εξίσωση: «Ένα ερωτικό τρίγωνό + Έντεκα ερωτικά σώματα = Ένα νέο μιούζικαλ». Πιστεύω ότι η φόρμουλα αυτή πραγματικά εκφράζει το όραμά του. Ανθρώπινα σώματα ως κινούμενα σχήματα, ως πηγές διασταυρωμένων ενεργειών, ως σκεύη επιθυμιών. Ιδιαίτερη έμφαση δίνεται στην αρχική ασύνδετη κίνησή τους με νύξεις για τους

Σκηνοθεσία/Δραματουργική επεξεργασία: Γιώργος Ροδοσθένους. **Μουσική:** Δημήτρης Ζαβρός. **Κείμενο και στίχοι τραγουδιών:** Στέργιος Μαυρίκης. **Σκηνικά-Κοστούμια:** Barney George. **Χορογραφία:** Lucy Loader. **Σχεδιασμός φωτισμών:** Γιώργος Λάζογλου. **Παίζουν:** Κωνσταντίνος Γαβριήλ, Άννα Γιαγκιώζη, Έλενα Ευσταθίου, Νεκτάριος Θεοδώρου, Μυρτώ Κουγιάλη, Ζωή Κυπριανού, Μάρα Κωνσταντίνου, Κατερίνα Λούρα, Σταύρος Λούρας, Πάνος Μακρής, Αννίτα Σαντοριναίου.

σχεδιασμούς που θα προκύψουν. Ο Ροδοσθένους προσπαθεί, μέσα από τις ιδιαιτερότητες του μουσικοδραματικού είδους, να αναδείξει τις αρχέτυπες σχέσεις, ερωτικές, γονικές, και τις κομβικές στιγμές της πορείας του ανθρώπου, τη γέννηση, τις μετωπικές αναμετρήσεις με τους γονείς, τους χωρισμούς. Γοντεύεται από τη δύναμη που έχει εκ θέσεως, κινεί και συνδυάζει τις ανθρώπινες φιγούρες στη σκηνή και στέλνει μέσα από μερικές σκηνές αυτή τη γοητεία στους θεατές. Σ' αυτό βοηθήθηκε πο-

λύ από τους ατμοσφαιρικούς φωτισμούς του Γιώργου Λάζογλου. Εκμεταλλευόμενος τη φύση του είδους, κάνει την παράσταση σπονδυλωτή, δουλεύει με πάθος πάνω στις χωριστές σκηνές που τις θεωρεί κορυφαίες, και αφήνει τις ενδιάμεσες χωρίς ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Κατά περίεργο τρόπο, οι σκηνοθετικές υπογραμμίσεις δεν συμπίπτουν με τους προγραμματισμούς του Στέργιου Μαυρίκη. Ως αποτέλεσμα, η ανδρική στειρότητα χάνει τη θέση του κύριου θέματος και κατακάθεται στον πάτο της πα-

ράστασης. Μαζί της υποβαθμίζονται κάποιες μορφές και ιστορίες στις οποίες αντανακλούνται διάφορες πτυχές αυτού του πρώην κύριου θέματος, ενώ το ερωτικό τρίγωνο, έντονα φωτισμένο από τον σκηνοθέτη, κυριαρχεί (και θυμίζει τον «Εραστή της λέντι Τσάτερλι»).

Θεωρώ το κείμενο το πιο αδύνατο σημείο της τριπλής δημιουργίας. Βρίθει κοινοτοπιών και ρηκών προσπαθειών φιλοσοφικών διατυπώσεων. Ο κοινότοπος λόγος γεννά κοινοτοπές μορφές, όπως, π.χ., της Ρωσίδας Σβετλάνας και της πόρνης Νάντιας. Οι αδυναμίες είναι ιδιαίτερα αισθητές στην πρόζα και λιγότερο στους στίχους των τραγουδιών.

Η μουσική του Δημήτρη Ζαβρού καλύπτει αρκετές αδυναμίες του λόγου, κάνοντας μερικά από τα κομμάτια να ακούγονται σαν δυνατά σόλο, εντυπωσιακά και από υποκριτικής άποψης. Τέτοια στιγμή έχουν στην παράσταση ο Σταύρος Λούρας και η Αννίτα Σαντοριναίου. Πολλές τέτοιες στιγμές έχει η Άννα Γιαγκιώζη, η οποία διαθέτει εξαιρετικές φωνητικές ικανότητες. Οι χορογραφίες της Lucy Loader έδεναν με τη μουσική του Ζαβρού.

Η υποκριτική ομάδα έδειχνε ότι της άρεσε η δοκιμασία.